

paláce s podloubím. Mezi nimi vyniká svou zdobností zejména nárožní **Kučerův palác**, který vlastnila italská kominická rodina Demartiniů, která obdržela výsadu „míst císařské komíny“.

Zkus odhadnout, proč se říká, že kominík přináší štěstí.

Možné vysvětlení přináší pověst vztahující se k obyvatelům tohoto paláce.

Matěj de Martini si tuto čest vysloužil tím, že na císařovu žádost ukradl dehet z komína jedné malostranské pekárny. Potřeboval ho prý alchymista Edward Kelley pro výrobu zlata. Pekař však Matěje dopadl a ten byl obviněn ze zavádění novot. Matěj nic neprozradil, i když musel ještě zaplatit pokutu. Za odměnu byl samotným císařem jmenován dvorním mistrem „mestkomínem“, který se staral o všechny komíny Pražského hradu. To mu samozřejmě přineslo nejen prestiž, ale i nové zákazníky a díky přibývajícím ziskům si mohl dovolit zakoupit i tento palác. Možná právě proto se říká, že kominík přináší štěstí.

Naše procházka bude pokračovat směrem doprava.

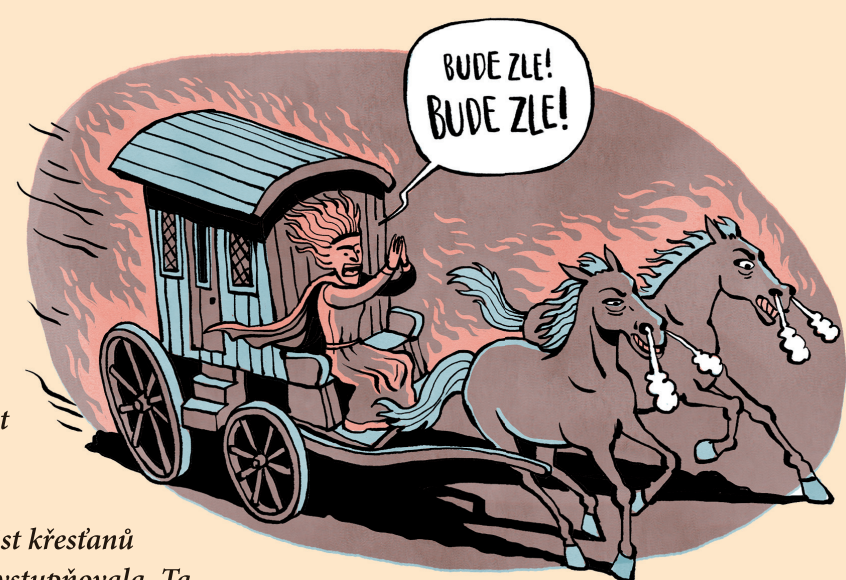
Rozhlížeš se, jestli nenajdeš na některém z domů znamení zlatého pluhu.

Cestujícím přijíždějícím k Hradu sloužil zájezdní hostinec zvaný **Široký dvůr** (na nároží Pohořelce a Loretánské ulice). K dispozici zde byly rozlehlé stáje, kde mohli mít hosté ustájené koně, zatímco se v hostinci občerstvovali. Vedle stojící **dům U Drahomířina sloupu** nám připomíná místo, jež pohltilo matku knížete Václava kněžnu Drahomíru jako trest za její bezbožnost.

POVĚST

Když se lidé dověděli, že Drahomíra nechala na Tetíně úkladně zavraždit kněžnu Ludmilu, považovanou za svatou, nenávidět křesťanů k Drahomíře se vystupňovala. Ta už nemohla ani v noci oči zamhouřit, jak ji děsily různé přízraky a pohasínající oči nenáviděné tchyně. Proto se nakonec rozhodla, že navždy opustí českou zemi. Zpráva o jejím rozhodnutí se rychle šířila a v Praze se nenašel nikdo, kdo by Drahomíru politoval nebo ji vyprovázel.

Kočár vyjel z Hradu a směřoval na Loretánské náměstí. Ve chvíli, kdy míjel kostel sv. Matouše, se ozval zvon z jeho věže. Vozka zastavil, sestoupil z kozlíku a začal se modlit k bohu. To kněžnu rozčílilo, rozkřikla se na něj a začala zle spílat všem křesťanům. Vtom se ozvala ohlušující rána, země se otevřela a kněžna s kočárem a koňmi zmizela v bezedné propasti. Jen hrozný zápach a bič kočího zaražený v zemi napovídaly, co se tu před chvílí událo. Od té doby kněžna za bouřlivých nocí vyjíždí z podzemí v ohnivém kočáře taženém koňmi, ze kterých srší pekelné jiskry. Sedí na kozlíku místo kočího, lomí rukama a volá: „Bude zle, bude zle!“. Za hrozného rachotu se pak znova propadne do země.

Na paměť toho zde byl postaven kamenný sloup, kde byla celá událost vymalována. Sloup ani kostel sv. Matouše už tu dnes ale nenajdeme.

Ale pod Černínským palácem by se měla nalézat jedna z 12 bran pekelných, které se na území Prahy nachází. Samotný palác

je často považován za nejvyšší stupeň nadřazenosti a pýchy. Hrabě Humprecht Jan Černín z Chudenic chtěl totiž původně zakoupit Valdštejnský palác, ale cena za něj se mu zdála příliš vysoká. Tak se rozhodl, že si nechá postavit palác nový a vybral pro něj místo položené ještě výš než Pražský